

MARIAN
TRUȚĂ

CETATEA
MORGANA

și alte povestiri

COLECȚIA
SENIORII IMAGINAȚIEI
serie nouă

PROZA
SCURTA SF

editura
eagle

Cuprins

Carpe Diem	5
Weekend fără Lia	17
Contraimage	29
Nebunul și Regina	43
Himalaya	65
Sabina și cerșetorul	83
Cetatea Morgana	123

Carpe Diem

RADIOUL, UITAT DESCHIS DE ASEARĂ, abia auzit, cânta ceva despre singurătate, lume, iubiri și lacrimi.

Venise o dimineață confuză, cu lumină gri strecurată furiș printre draperii grele, de brocart vălurit.

Aerul din dormitor îi părea albăstriu, înecat în fum de *cigar*. Nu-și aducea aminte să fi fumat acolo. Dar își aducea aminte de trupul Iuliei, alături. Își aducea aminte cum se băgase în pat, lângă el, cum se lipise de el din spate și-l luase în brațe, își aducea aminte și cuvintele pe care i le șoptise la ureche. *Mi-a fost dor de tine, Rudi Kvala*, îi zisese ea. De fapt, îi spusese: „*Mi-ai lipsit, să nu mai pleci de lângă mine, tâmpitul*”. Sau altceva asemănător.

În realitate, lucrurile se petrecuseră puțin diferit. Se vârâse în așternut devreme, plictisit, înfrigurat, poate în pragul unei răceli, așa cum pătea la fiecare început de iarnă. Dăduse drumul la radio și se foise sub pilotă mai bine de un ceas, incapabil să adoarmă. Apoi, când începuse să alunece spre somn, Matilda intrase în dormitor târșâind papucii pe gresie și se băgase în pat, lângă el, trăgând de pilotă și icnind în vreme ce-și aranja perna.

– Dormi? îl întrebase ea.

El nu i-a răspuns, prefăcându-se că sforăie egal, ca și cum deja visa. Curând, Matilda sforăia la rându-i, așa că el a rămas tăcut în pat. A stat așa o vreme, ascultând zgomotele orașului, mașinile de pe stradă, claxoane depărtate, pași pe sub geamul apartamentului, glasuri întâmplătoare de femei și de bărbați, uneori râsete vagi.

Orașul, cu viața lui anonimă, aceeași, neschimbată, neatinsă de nebulă. Viața orașului perpetuă, imuabilă, la fel ca sforăitul linear, monoton, al Matildei. Simțise ciudă și gelozie pe Matilda, pe oraș, pe întreaga lume, pe toți cei care păreau și chiar erau împăcați și mulțumiți cu existența lor de larve stupide.

Dar asta fusese aseară, iar de ieri trecuse o eternitate. Acum, lângă el, încă dormind, Iulia. Și cuvintele ei, care încă zăboveau printre pliurile pilotei sau agățate de draperiile sângerii de la ferestre.

Aproape că-i era teamă să se întoarcă, de teamă ca Iulia să nu dispară și-n locul ei s-o descopere pe Matilda ori pe Carme ori pe Aanisa ori pe Rosamunde sau pe cine știe cine altcineva.

Mai zăbovi în pat, încercând să-și aducă aminte ce visase, căscând ochii la draperiile prin care lumina zorilor se prelingea turbure și mohorâtă.

În cele din urmă, Iulia se trezi și coborî din pat, trăgând pe ea un capot înflorat.

– Mă duc să pun de-o cafea, vrei? îl întrebă. Nu te mai prefăce, știu că nu dormi.

Se întoarse spre ea și se îndrăgosti instantaneu, așa cum i se întâmpla ori de câte ori o vedea.

– Vreau, magnifico, îi răspunse Rudi, privind-o printre gene.

O auzea limpede cum trebăluiește prin bucătărie, cum pune apa la fiert și cum pregătește ceștile îngânând, într-un

falset adorabil, cântecul de la radio. Apoi, după câteva minute, nu multe, poate cinci sau șase, liniște. Doar radioul își vedea de ale lui, în surdină, netulburat și nepăsător la temerile lui.

De acum, se putea întâmpla orice. Din bucătărie ar fi putut să apară Lucia sau Hanna sau chiar nimeni.

– E duminică și plouă, futu-i, spuse Iulia. Ți-e norocul, râse ea apoi.

Reveni din bucătărie cu o tavă pictată pe care ceștile zăn-găneau ușor, în ritmul pașilor.

– O să stăm în casă și-o să mă răsfeți, băiete.

Apoi, după cafea, Iulia dispăru în baie. Auzi apa de la duș. Ea cânta ceva imposibil, cu vocea ei în plină transformare, de adolescentă întârziată, inventând disonanțe care l-ar fi făcut să pălească de nervi chiar și pe cel mai prost profesor de muzică din lume.

Iulia mea, se gândi Rudi, coborând din pat. Dădu la o parte draperiile. Cerul, plin de nori joși, bulbucați, presăra o ploaie mărunță, așa cum se și cădea să fie toamna, prin noiembrie. Câte o mașină trecea fâșâind prin băltoacele de pe stradă, pe trotuare nu se vedea țipenie, lumea se baricadase prin case, întorcând spatele orașului umed și rece.

Iulia terminase dușul, dar cântecul, nu. Născocea pe loc rime, cuvinte care n-aveau nicio noimă, prelungea unele silabe după algoritmi doar de ea știuți și părea să se simtă grozav din pricina asta.

Rudi trecu în sufragerie. Pereții erau plini de rafturi și polițe care alcătuiau o bibliotecă densă, abundentă, cu volume legate elegant în piele sau imitații de piele, în culori frumoase, carmin, portocaliu sau chiar negru ori galben stins. Asta era mania lui, aici, să lege cărțile între coperte rafinate. Viziunea lui artistică sau, mai degrabă, adaosul lui artistic la lucrurile gândite și spuse de oamenii care viețuiseră demult

sau care îi erau contemporani și avuseseră ceva temeinic de spus, ceva ce n-ar fi pierit într-o clipă sau într-o zi, ci doar dacă un cataclism atomic s-ar fi năpustit peste casa lui, peste oraș, peste întreaga lume.

Uneori se întreba ce-ar fi fost dacă un focos nuclear s-ar fi detonat la cinci sute de metri deasupra orașului. Ce s-ar fi ales de el? Dar de Iulia? Habar n-avea ce să-și răspundă.

Radioul tăcu. Iulia ieșise din duș și-l oprise. Se oprise și pe sine. Pe măsuta din sufragerie, de lângă canapea, o scrumieră în care se odihnea un *cigar* fumat pe trei sferturi și un bol pentru coniac, gol. Cutia cu trabucuri se afla pe una dintre polițele bibliotecii, undeva lângă televizorul mare, probabil stereoscopic, judecând după forma ecranului.

Se așeză pe canapea, așa gol cum era, privind cu o oarecare încordare spre ușa dormitorului. În cele din urmă, Iulia își făcu apariția din dormitor, îmbrăcată în capotul acela înflorat care îi nuanța subtil minunata alcătuire. Era o femeie frumoasă, Iulia, Rudi știa asta. Și se îndrăgostea de ea ori de câte ori o vedea. În fiecare clipă când o vedea.

– Ce stai așa despuiat? O să răcești și-o să-mi ceri frecții cu Carmol și ceai de tei.

Se așeză lângă el, lăsând capotul să se desfacă ușor.

– Ori ai altceva de gând? îl întrebă ea apoi, cu buzele lipite de urechea lui dreaptă.

În sufragerie era cald, era pace, și el o dori, cum ar fi putut să n-o dorească, o dori și-o iubi acolo, pe canapea, încet, prelung, trăgând de fiecare clipă, încercând din răputeri să dilate fiecare moment petrecut în ea și prin ea. Dar din efortul acela se alegea, de fiecare dată, praful. Știa că nu poate câștiga mai mult timp decât... decât...

Mai târziu, Iulia îl expedie la baie.

– Să te speli și pe dinți, împutitule, îl goni ea, râzând. Am să-ți fac o omletă cu mărar ca răsplată.

El dădu s-o ciupească de un sân, dar ea se feri agilă și-l împinse spre baie.

– Fugi, fugi, satir bătrân, râdea ea, ținându-l de mâini.

Și el se supuse. Când intră în baie, avea lacrimi în ochi. Apoi, sub apa dușului, lacrimile dispărură, dizolvate de jeturile mărunte de apă, și el se liniști. N-avea încotro.

Revenit în sufragerie, îl izbi frigul. Din bucătărie se auzea apa de la chiuvetă și zgomet de vase. Se duse în dormitor și porni să se îmbrace. Draperiile de la geam lipseau, în schimb, jaluzelele din plastic, acum ridicate, îi îngăduiau să vadă cerul senin și strada acoperită cu zăpadă. Putea fi decembrie sau chiar ianuarie.

Înapoi, în sufragerie, remarcă în trecut că biblioteca generoasă de mai devreme făcuse loc unor tablouri. Unele păreau chiar valoroase. Iar în locul televizorului de pe perete trona acum o combină muzicală din sateliții căreia se auzea, într-o minunată cvadrifonie, un fragment din *Tempus fugit*, ultima simfonie a lui Beethoven în do minor, aceea scrisă după ce-i revenise auzul și se țacănise.

– Ce naiba te holbezi la pereți? auzi vocea Rosamundei. E târziu!

Se întoarse spre ea și-i zâmbi.

– Am vreme, nu-i târziu.

În câteva minute, termină de îmbrăcat, apoi chemă un *Uber* și, cărând după sine sacul de plastic în care se afla fracul, ieși pe ușă fără să mai scoată niciun cuvânt. În urma lui, Rosamunde deja se apucase să ștergă de praf tablourile de pe pereți. Apoi ar fi luat la rând bibelourile și vasele care, fiecare în sine, reprezenta o mică avere. Apoi ar fi dat cu aspiratorul. Apoi ar fi aerisit întregul apartament, ar fi aranjat fiecare lucru din casă la milimetru și la locul lui, ar fi înlăturat dezordinea pe care el o producea din instinct, fără nicio urmă de intenție. Dar toate acestea el doar le știa, nu mai avea cum să le vadă.

Mașina alerga prin orașul aproape pustiu, împrôșcând zăpada topită. Pe drum, se gândi la destinul său de dirijor celebru, poate cel mai bun din lume, dar obligat de Partid să susțină matinee duminicale pentru oamenii muncii. Cândva, înainte ca Partidul să acapareze tot, era aclamat cam pretutundeni în lume. Acum nu mai avea voie să iasă nici măcar din oraș.

Ajuns la timp la Ateneu, se schimbă în frac, deși nici dacă ar fi dirijat îmbrăcat într-o salopetă n-ar fi fost nicio diferență. De altfel, mulți din orchestră, mai ales tinerii și mai ales iarna, veneau înțoliți în salopete pe sub care strecuraseră tricouri groase și fulare. Prindea bine în sălile înghețate, pe unde mai aveau voie să concerteze.

Urcat pe scenă, abia de privi peste sală. N-avea ce să vadă. O mulțime de oameni zgribuliți de frig, aduși cu forța de Partid să caște gura la niște unii care cântau tot felul de prostii de care n-auzise nici dracu și care sunau înfiorător.

– *Tempus fugit*, spuse el orchestrei și, de la prima măsură, frigul din sală și restul lumii dispărură.

Să lăsa purtat de muzică și de gânduri. Se gândea, în vreme ce mișca energic bagheta prin aer, la faptul că Beethoven știuse sau doar intuise că, dincolo de *tempus fugit*, se ascunde un adevăr cumplit, și anume acela că doar clipa contează. Timpul nu există, există doar un prezent care poate dura o secundă, o oră, o zi, o săptămână și cam atât. Și încercase să ascundă acest adevăr în fiecare din operele sale.

La final, salută publicul cu o aplecare a capului. Câteva aplauze răzlețe se făcură auzite din sală și atunci făcu semn orchestrei să se ridice în picioare și să salute audiența. Dar publicul deja ieșea din sală, trântind scaunele și îmbulzinându-se grămadă spre uși, vorbind tare și râzând din te miri ce.

Chemă o mașină și se îndreptă spre casă. Avea de gând s-o roage pe Rosamunde să-i fiarbă un ibric cu lapte, apoi voia să se ghemuiască în pat, s-o ia în brațe pe Rosamunde,